

א. מרון לא היסס רגע בהישמע הקריאה:

תינוקות בלהבות

ב בחנות המכולת של שכונת תחנת הכרמל בחיפה הצטופפו עקרות-בית סיביב הדלפק. השעה הייתה שעת בין-ערביים, הקנינות התנהלו בשלווה שיגרתית. לפתע נשמעה צחצח אימים מרחוק. קולה הי' מיוחד של ילדה קרא: "אמא! אמא! שריפה!"

מן החנות ענתה אשה שמנה בצווחה נוק' בת באדיש: "בתי! בתי!" היא הפילה את ארנקיה והלחם שקנתה, יצאה בריצה לכי'תן זעקת בתה.

הפתיליה הנוערת

כ אשר יצאה נחמה כץ בת ה-27 לחי'נות המכולת, השאירה את התנוקת רחל בת שבעת החודשים בכי'ת. אתה השאירה גם את בתה הבכורה, פרומה בת השמונה, להשגיח על הפעוטה. אולם בכי'ת התינוקת לא הניח לפרומה לשחק עם בובי'תה. היא הרימה את אחותה ממיטתה, התינוקת לא נמנעת אותה בתגודות-הרגעה.

לא פעם ראתה פרומה את אמה מנענעת את הפעוטה באותה צורה. הטיפול עזר גם הפעם: רחל חדלה מליבב. פרומה נענעה ביחור עוז. לפתע נתקלה זרועה בפתיליה בוערת שעמדה באותו מקום.

הפתיליה התהפכה, להבה החלה מתפש'ת. הילדה הפילה כבהלה את אחותה לי'

תוך הלהבה, הרימה אותה מיד בחזרה. היא עוד הספיקה להניחה בעגלתה, לפני שרצה החווה להזעיק עזרה.

בדהרה דילגה פרומה במדרגות השחוקות של ביתה הדו-קומתי בסימטת אלרקה, תוך צעקות "הצילו! אחותי נשרפת!"

לתוך האש פעמיים

כ תן גרין, בעל הנגריה שממול, פתח כי'תה בלה את דלת בית-המלאכה. עשן שחור וסמיך עלה מחדר משפחת כץ. גרין מיהר חזרה לנגרייתה, צעק "שריפה! בואו!" הוא לקח במרוצה מכשיר-כיבוי ורץ למעלה, כשי'תה מוליק את חומר הכיבוי.

אחריו רץ חניכו, אדוארד מרון, בן ה-16. "צריך להציל את הילדה!" צעק גרין.

אדוארד החל מגשש את דרכו בתוך ער'פל הגאזים הסמיך. העשן הלך וגבר. גרין התיי' במכשירו, אך האש לא כבתה.

אדוארד נכנס לחדר. עשן חדר לעיניו וריאותיו. הלהבות ליחכו מכל צד. הוא גיי'ש לעבר מיטת התינוקות. כשמצא אותה, צנח לידה מאפיסת כוחות. אולם הוא התי' אושש, דחף את המיטה החוצה כשהיא אזור'תה להבות.

לאחר זמן רוחה פרצו מפיות העומדים למי'טה. רק אז נתקלו עיניו הוולגות דמעות

מציץ אדוארד מרון "זה כואב יותר מן השיעול."

ניבונה רחל כץ ואחותה פרומה "בשביל זה לא צריך תודה."

הו על נכונותו לבוא לעזרה בכל מקרה. כאשר הציל, לפני שנתיים, ילד מטביעה בחוף קריית-חיים, שעה שהתרחץ עם כית'תו במקום, הפך לגיבור בית הספר.

סיפור מעשיו ביום השריפה הפך אותו לגיבור ואדי ניסנאס, הרובע הערבי של חי'פה. בבתי הקפה היה סיפור גבורתו של אדוארד בפי כל גבר. בעיקר התגאו בו שלושת אחיו.

היחיד שלא התרגש היה אדוארד עצמו. "אני לא רוצה להיות גיבור", הודה הנער עדין-הפנים בעברית, "מספיק לי להיות נגר טוב ולהרוויח יותר ממה שאני מרוויח עכ'שיו."

את שעות הפנאי שלו מבלה אדוארד, בעל השכלת שש כיתות תיכוניות והדובר ארי'בע שפות, בהתאבקות בהפועל חיפה והרי'מת משקלות במועדון כרמל של הכנסיה הי' לטינית. הוא מתמרמר על כי מתירים לו להי'רים רק משקלות של 65 קילוגרם. מדוע? הוא עצמו אינו שוקל יותר מ-52,5 קילו.

תורת השכנה

מאז הדליקה עברו שבועיים. שכונת תחנת הכרמל שבה לשלוותה, אדוארד שקע שוב בעבודתו האפורה. רק כאשר נש'מע מדי פעם בכי' התינוק ממול, מרים הוא את עיניו לחלוין. החדר שופץ בינתיים, אך רחל מתענה עדיין בכחיותיה.

מדוע עצוב מבטו של אדוארד? הסביר חברו לעבודה: "משפחת כץ אפילו לא אמר'תה לו תודה על שהציל את בתם — זה כואב לו יותר מן השיעול."

אדוארד עצמו חשב אחרת: "אני סתם עצוב. לא הצלתי את הילדה למען משפחת כץ, כי אם למען עצמה. בשביל זה לא צ'ריך תודה."

של אדוארד במיטה התרוכה שסדיניה היו שרופים. התינוקת לא היתה בתוכה. עמלו הי'ה לשיא.

פעיה חלושה מן החדר החזירה לו את עשתונותיו. הוא שאף אויר צח מלוא ריאו'תיו, חזר בהזלטי'ת לחדר הבוער. הוא גישש סביבו ונתקל בשולחן וארון, הגיע לי'עגלה. התינוקת נמצאה בתוכה.

ואו, לעיני האנשים שחיכו בחוץ, נראה בשנית אדוארד הכושל. בשארית כוחותיו, החזיק בפעוטה המייללת. הוא התעלף כי' זרועות נזי'ם, חברו לעבודה, אשת הנגר גרין חטפה מידו את התינוקת, רצה לבית החד'רים.

לשמ, כעבור שניות, הגיעה גם נחמה כל עוד רוחה בה. היא חטפה מידי שכנתה את התינוקות המפרפרת מכאבים, התוכחה עם פקדי המודיעין שרצה למלא תחילה טפי'סים. הרופא התורן שם קץ לחיכוה, חבש את ידה ורגליה של הפעוטה. אחר, התבר'ר נן כפניה השחורים מחריכה, הפטיר לא חות: "אם היא תעבור את הלילה, תיש'אר בחיים."

המציל נשכח

כ כל ההמולה שקמה עם הצלת התי'נוקת, שכחו הנוכחים את המציל עצמו. הוא עמד בפפת הבית, חרוך גבות וריסים, פניו מפוייחים, שאף אוויר והשתעל.

אדוארד היה מאז ומתמיד טיפוס בלתי'מתבלט. הנער נמוך הקומה, בן למשפחת בני'אים מרוניים, היה תלמיד רגיל בהחלט כי' בית הספר של המיסיון הצרפתי בחיפה. השטח היחיד בו בלט היה הספורט: כדור'סל, מחנניים ומשחק הפינג'פונג, בו היה חבר גבחרת בית ספרו.

חבריו לבית הספר של אדוארד חיבבו

נוספות, וורו אף על בני משפחתם — כולל את אמם הזקנה וילדיו הפעוטים של עבד'אללה — להצטרף לצום.

כאילו לא הספיק גם זה, הורה עבדאללה למנוע אוכל גם מפי העדר. "אם אמרת, ימור'תו אתי בני משפחתי ורכושי", טען בעקשנות. השבתה הכללית השיגה הפעם את מט'רתה. כעבור 36 שעות צום של המשפחה ר'עויה, שוחררו עבדאללה ואחמד מאסרם, עד להעמדתם למשפט בעוון תקיפה.

"האידראב" עשה את שלו', התהלל עבד'אללה באוני חבריו בכפר. לסוהריו היתה גי'רסה אחרת: עבדאללה ואחמד, אמרו, נהי' גו לקום בלילות לטעום מן האיכל שהיה מר'בא לתאם מדי יום.

• בערבית שביתה.

כפצע פתוח בחזית עיר הגנים רמת-גן. כשנשאל תיק מדוע לא סיים את הבנייה, ענה שהבנין הבלתי-גמור והמכוער, ישמש מצבה חיה לשלטנותו של ראש העיר.

לביסוס הנחה זו, ייפתח בקרוב תיק ח'דש: תביעת פיצויים ונזקים על סך 100 אלף ל"י, אשר באם יזכה בהם האזרח תיק, יתרום אותם לקרן המגן.

משטרה

מעשה בעזים
עבדאללה בראוי לא ראה בעין יפה את כי'תם של פקדי האוצר מנצרת, שהופיעו כי' צהרניים בביתו שברחמיניה. עוד פחות מצ'אה חן בעיניו העובדה שניפנפו לפניו בצר'תפיסה על רכושו של אחיו, אחמד. טען עכ'

שרהיטי קריניצי היו יקרים פי שנים מרהר'טים דומים.

שלב נוסף במלחמה זו בא, כאשר קריניצי הבטיח לדתיים לפני הבחירות ב-1950 בניית בית ספר דתי חדש, תמורת תמיכתם במועמ'דותו לראשות העיר. בדרך מקרית לגמרי, נב'נה איתו בית-ספר על מגרשו הריק של בני'מין תיק, מבלי לשאול את בעל המגרש.

משסרב תיק למכור את מגרשו לאחר מע'שה, הופעלו נגדו צווים להפסקת הבניה של בית מלון ע'דן. שעמד באמצע הרחבתו באר'תו זמן. טען תיק: צווים אלה מנעו ממנו ליהנות מעונות התיירות הטובות ביותר, גר'מיו לו נוק של 50 אלף ל"י. רק בהתערבות פרקליט המחוז הופסקו צווים אלה. בינתיים נשאר מלון ע'דן ללא סיח ובאמצע בניתו,